

μνημείο, που το είχε αγαπήσει όχι μοναχά ως ασπαστέχνημά του ή ως σύμβολο της Ελλάδας παρά και ως εικόνα της αγαπημένης του, θέλησε ο καλλιτέχνης να περιηγηθεί την Ελλάδα και να ξαναχαρεί το έργο του, με φίλοι του, που έτυχε ναν το δούν, προσπάθησαν ναν τον αποτρέψουν λέγοντάς του πως τον περιμένει βαθιά λύπη. Και αληθινά, άμα το είδε, παράτησε άμέσως το ταξίδι του και γύρισε πίσω στον τόπο του με καρδιά κατασπαραγμένη. Γιατί το θρήκε σαλπασμένο από αρχαίους που διασκέδαν βάζοντάς το στο σημάδι. Τώρα μπαλμένο αξιοθρήνητα στέκεται μέσα στο Εθνολογικό Μουσείο, όπου αν και μέρα το εφελόφλεχτο έχει ήλικό πιάσει φωτιά, θα αποσβεστωθεί ή αγκαπημένη του Δαβίδ, και έτσι θα τελώσει με τριαστή τραγική κώδυση ή ρομαντική της ιστορία.

Θυμάμαι ένα επεισόδιο που έτυχε στα γυμνασιακά μου χρόνια, όταν μερικά παιδιά της τετάρτης πήγαμε να δούμε την Ακρόπολη. Το ανάγλυφο της Αφτερης Νίκης ήταν τότες μέσα στο ναό, ακουμπισμένο σε ένα του τοίχου και άρισμένο στο έλεος του Κυρίου. Ένώ το παρατηρούσαμε, ένας μας, που δεν ξέρω πως του μπήκε άξαφνα μέσα ό σατανάς της καταστροφής, σήκωσε το ραβδί του και έδωσε της Νίκης κατάστηθα μια δυνατή ξιφιά. Μια όμόφωνη κραυγή βγήκε από τα στήθα μας. «Μωρέ τί κάνεις;» και έπειτα κατατρομαγμένοι φύγαμε διαστικά και γίναμε άφαντοι.

Ένα κομικό παράδειγμα θανάτου βλέπεις στο

Γαλάτσι των Πατησίων (που οι Κασιδόπληχτοι τότεσαν Πατησίων, καθώς και των Λιόσων τότεσαν Λιόσιων). Εκεί βρίσκεται ένα άθωο μνημείο ενός Καραγιάνη με το πρόσωπό του άνάγλυκα ακατομένο άπάνου σε μαρμαρθνη στήλη μέσα σε περίβολο από πέτρινα κυκλιδωτά άγκωνάρια. Μερικά τους τώρα λείπουν: ένα άλλο έχει για την ώρα μεταφερθεί λίγο διάστημα προς τα κάτω, ταξιδέδοντας προς κάποιο μέρος της γειτονιάς, όπου ύποδέτω προορίζεται σκαλοπάτι. Όστε ή καταστροφή ού να γίνεται μεθοδικά. Έπειτα για να θεατρίσει τον κυνισμό του ό ρημαχτής, με μια σφεντονιά κατά πρόσωπο του Καραγιάνη του κουτσούρεψε τη μύτη, το πιο έκφραστικό του μέρος. Γιατί οι μύτες αιώνια βρίσκονται ενδιωγμώ, όπως σε άλλους απολίτιστους τόπους, έτσι και εδώ (2).

Ο έμφυτος άφτός θαναλισμός δεν είναι πάντα χαρακτηριστικό του λαού, που καταστρέφει λιανικώς συχνά είναι και των μορφωμένων. Άφτοι θαναλίζουνε χοντρικώς, πολυειδώς και πολυτρόπως. Η καταστροφή της έθνικής γλώσσας π. χ. είναι είδος χοντρικός θαναλισμός των μορφωμένων.

(Συνέχεια)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

(2) Τη χειρότερη κατά οκή την έπαθαν των ειδώλων οι μύτες από τους χριστιανούς. Το ίδιο έγινε και στην Αμερική από θρησκευτικό ζήλο, όπως λέει ό Belts (ό φυσιοδίφης στη Νικαράγκουα σελ. 167).

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-13-

Άποψε δε θέλω για τίποτα και για κανέναν να σου μιλήσω. Δέ θέλω, άλλα όνόματα με της αγάπης μιας τόνουα το ιερό, να βάλω πλάγι πλάγι. Τι μάς μέλει έμάς για όλους και για όλα; Όταν όλοι τους άφτοι άνεθούνε στο θούνο μας, στο ύψος όπου φτάσαμε μεις, του κημιού και της αγάπης, τότες μονάχα μπορεί να φροντίσουμε και για τη γνώμη τη δική τους. Για την ώρα όμως, περιφρανέδουμαι ού συλλογιούμαι πως ποτέ μου δε θα είχα το θάρρος έγώ να φερθώ καθώς φερθήκανε άφτοι — και πως τάποδειξα κιόλας, άφου θα μου έφτανε, μια λέξη να πώ, για να τους κάμω κακό περισσότερο απ' όσο μου κάμανε ποτέ τους. Κι όμως ό λόγος άφτός από το στόμα μου δε θα βγί. Ξαίρω έγώ δικά τους, που είναι φρέκη και ντροπή. Ξαίρω του Δημητράκη τα ιστορικά και σσπαίνω.

Άχ! πές μου το, αλήθεια είναι που θυμάσαι, που θυμάσαι τις μέρες μας εκείνες τις πανάγαιες, που τόσο τόσο γλήγορα περάσανε, και τον ούρανό μας και τα πέφκα μας με την κούνια μου στα κλαριά τους κρεμασμένη, και τα όνειράτά μας, κι όλη μας την αγάπη την παράφρονη και τη γλυκειά μας; Ναι, λατρεμένη μου, θυμάσαι και σε όνωμωνώ. Είναι ή καλοσύνη σου άπέραντη. Πώς μπορεί να μη σε λατρεύω;

Το ξαίρεις, Κωστή μου; Είναι σαββατόβραδο άποψε. Σάββατο βράδι πρωτανταμωθήκαμε. Μια δεφτέρρα καταλάβαμε πως αγαπιούμαστε. Η δεφτέρρα κοντέπει και διές πέφτει μεθάβριο τον ίδιο μήνα, ένας χρόνος σωστός πέρασε από τότες. Και σήμερα σάν και τότες στο άστω φώς της φεγγαρογιωμισιάς, πλέχουμε τα ούράνια, πλέχει κ' ή γίς. Η δεφτέρρα που έρχεται, άνω κάτω πάλε θα με κάμει, που θα θυμούμαι και που θα μου φαίνεται πως όλα μας θα τα ξανακούω, θα τα ξαναβλέπω, θα τα ξαναζώ.

Είμαι άποψε άφαντισμένη, όλότελα. Τις μέρες άφτες άβγάτιζε ή θέριμη και πήγαινε. Όρα την ώρα μου τρώει τη δύναμή μου. Νιώθω το θάνατο που σιμώνει, Κωστή, και σάν το συλλογιούμαι πως πεθαίνω, δίχως να σε ξαναζιώ, τόσο φοβερά πονώ κι άπελπίζουμαι, που με κάνει και φονάζω.

Καλή νύχτα. Πάω να κοιμηθώ, γιατί δεν μπορώ πιά μου. Ξανάρχισα πάλε κάτι να παίρνω κάθε βράδι για να κοιμούμαι. Κ' έτσι έχω μερικές ώρες ήσυχια. Έλα, έλα μου έσύ, να με βρής στόνειρό μου. Φανερώσου και στον ύπνο μου μέσα, έσύ που θεότερελα σε φονάζω. Έλα. Σε θέλω. Έλα κι άρησε το θάνατο να με πάρει, στα χείλια σου ξεπληξιμένη.

Κεριακή, ώρα εννιά το βράδι.—

Ἀγαπημένε μου, ἡ ἀγάπη σου μοῦ λιώνει τὴν ψυχὴ, τῆς ἀνάμνησής ἡ μέθη μοῦ πνίγει τὴν καρδιά — καὶ σ' ἀγαπῶ μὲ τὴ δύναμή μου ὅλη πού εἶναι τόσο καὶ τόσο πρὸς ἐσένα τεντωμένη, πού πεθαίνω.

Κωστή μου, λατρεμένο μου ἐσύ, ἐσὺ δικό μου, κατόρθωσα τὰ πόνομα νὰ πάω — πῶς νὰ τὸ πῶ ; — στὸ ἱερὸ μας ἐκείνο τὸ μέρος, νὰ προσκυνήσω. Ἀπότου κατεβήκαμε κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, τὸ ποθοῦσα. Μὰ εἶμαι τόσο ἀδύνατη, πού ὁ παραμικρὸς ὁ περίπατος μ' ἀφανίζει. Κ' ἔτσι πρόσμενα ὥσπου νὰ βρεθῇ κομιὰ μέρα, πού νὰ εἶμαι κάπως καλῆτερα. Σήμερα τὸ λοιπὸν κομήθηκα λιγάκι ἀπομεσήμερο καὶ ξύπνησα, σὰν κάτω πὺδ φρερωτή. Ἀλήθεια πού εἶχα καὶ θέρημ περσότερη, μὰ εἴμουνε κερδεμένη, γιατί ὅσο βαστῶ ὁ πυρετὸς δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἀδύνατη. σὰν πέση, ἐρχεται ἡ κούραση.

Κ' ἔτσι, τὰ πόνομα, ἡ ὥρα ἐφτάμιση, πῆγα, σηκώθηκα, προβάλα πρὸς τὸ ρημοκλήσι μας. Θυμιάσαι, Κωστή μου, ἄχ ! τὸ θυμιάσαι ; Ἡ καμμένη μου, ἡ ἀπελπισμένη μου ἡ ψυχὴ, σὰ νῆαιξε ξάφνου καὶ τὴν ἀπολαύσε ὅλα μας τὰ περσινά, λὲς κ' εἶτανε θάλασσα φῶς, Κωστή, θάψω πῶς θάπομεινω, στὴ στιγμή. Τὸ ρημοκλήσι μας ! Ἐκεῖ τραβίσοινε μοναχὸς σοι. Ἐκεῖ μὲ συλλογίσουσε ὥρες. Ἐκεῖ μοῦ συνταίριαζε τὰ θανάτιά σου τὰ τραγοῦδια. Μὰ νὰ ἤξαιρες, φίλε, τί ἀνέλπιστη χαρὰ μοιάζει σὰ νὰ μὲ καρτεροῦσε, γιὰ νὰ μὲ συναρπάξῃ. Θυμῆθηκα πῶς μιὰ μέρα, ὅταν εἰσοῦνε δῶ, πῆγα στὸ ρημοκλήσι μας, καὶ πῶς ὅταν μπῆκα μέσα, θλίψη μάθρη μὲ παρέλυσε καὶ μὲ χτύπησε προσπίπτειμα πικρὸ, γιατί δὲν ἔβαινε πιά τὸ καντῆλι πού εἶχαμε ἀνάψει μαζί. Θυμιάσαι, φῶς μου ἐσύ ; Σοῦ τὸ μολόγησα τότες καὶ μοῦ εἶπες κάτι λόγια τόσο πάγκαλα, τόσο γλυκά καὶ φλογισμένα, πού μοῦ φάνηκε σὰ νὰ φύσηξε ἀγέρι μαγεμένο καὶ νὰ ξεσκόρπισε ὅλους μου τοὺς φόβους.

Πάντα σου, ἐσύ μου, εἶχες τὴν κρύφια τέχνη, ἀγαπημένε, νὰ μοῦ ὑψώνης τὴν ψυχὴ καὶ νὰ μοῦ τὴνε χαδέβης, ἀπάνω ἀπάνω, στὰ οὐράνια καὶ σταπέραντα. Καὶ κατόπι μάλιστα μοῦ ἔκαμες ἐκείνο τὸ τραγοῦδι τὸ πονεμένο, πού εἶναι μὲ τὸ δίχως ἄλλο ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τὰ ποιήματ' αὐτὰ πού στάξαν ἀπὸ τὴν πέννα σου τὴ χρυσή. Κωστή μου.

Καὶ τώρα τώρα πού πῆγα, λατρεμένο μου, μπῆκα στὸ ρημοκλήσι μέσα, λὲς κ' εἴμαινα σὲ μνήμα. Ἡ καρδιά μου στὸ στήθος μου σὰ μουδιασμένη. Κι ἀλήθεια πλήξη καὶ χαλὸς μὲ κόνανε καὶ ξεψυχοῦσα. Δὲν ἤξαιρε μέσα τί θὰ διῶ, τί θὰ μὲ βοηθῇ. Καὶ ἄχ ! τὸ θάμ' ! Τί βλέπω ; Διὸ καντῆλες ἀναμμένες καίγανε μπρὸς στίς ἁγίες εἰκόνες. Ἡ φλόγα τοὺς λαμπρὴ συνάμα καὶ γλυκεῖα γλυκεῖα. Ἡμερὴ ἀποφραγιά καὶ μουσικὴ φρότιζε περρυμένη τὸ μικρὸ τὸ ρημοκλήσι. Κωστή, Κωστή μου, τί βασίλισσα χαρὰ καὶ τί φῶς ! Ἐσύ, ἐσὺ θὰ μοῦ τὰ εἶχες ἐκεῖ ἀναμμένα.

Τί τρολὴ πού εἴμουνε, ἄχ ! Καὶ πῶς μπόρεσα ποτέ μου νὰ πιστέψω, ἐπειδὴ τάχα δὲ μοῦ γράφεις, πῶς ἀγάπη σὰν τὴ δική μας εἶναι δυνατό ποτέ της νὰ σβήσῃ ; Πές, δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς θάγαπιούμαστε πάντα καὶ πάντα, στὴ ζωὴ ὡς καὶ στὸ θάνατο, μὲ τὴν ἰδία μας τὴ μοναδική, τὴν πιότερο ἀπὸ ἀνθρώπων ἀγάπη, τὴν ἀγάπη πού ἀπὸ τὴν πρώτη μας τὴ στιγμή σφιχτῶδες γερά φέε δυὸ μας τίς ψυχές ; Εἰδωλό μου,

ἀγάπη μου μόνη καὶ μιὰ, πρῶτο μου, ἐσύ, στερνὸ μου ἀγαθὸ, συχώρεσέ μου τὰ ὅλα, τίς ὑποψίες μου, τὰ μαλλώματά μου, τὴν τρέλα μου... Ἐκεῖ κάτω, στὸ ρημοκλήσι μας τὸ ἱερὸ, ἔνωσα τὴν ἀγάπη σου πού μοῦ περρυνότανε ὁλόγουρά μου, τὴν ἔνωσα τὴν ἀγάπη μας τὴν οὐράνια, Κωστή. Κ' ἔπεσα καὶ προσκύνῃσα τὴν ἀγάπη σου ἀφτῇ, πού εἶναι πῶς μεγάλη, πῶς δυνατὴ ἀπὸ κάθετις ἄλλο, ἀπὸ τὸ Χάρι τὸν ἴδιο. Καὶ σὲ λάτρεψα, Κωστή μου, ἀγαπημένε μου.

Τὸν ἔνωσες, πές μου, τὸ λατρεμό μου τὸν ἀπελπισμένο, πού ἀνέβαινε πρὸς ἐσένα σὰν τὸ λιθάνι ; — Ἐμείνα ἐκείπερα ὥρα πολλή, θυθισμένη καὶ σὰν πεσμένη στὸν νεῖρό μου τὸ πανάγαθο, πεσμένη καὶ θυθισμένη στὰ περσινά μας τὰ ὁλοζώντανα. Σὰ θυγῆκα στὸ τέλος ἀπὸ τὸ ρημοκλήσι, πῆγα νὰ καθήσω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς πλατάνους, στὸν τόπο τὸν ἴδιο πού συνήθιζες νὰ κάθῃσαι γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ μοῦ φέρῃς κάθε μέρα τὸ χαρτάκι σου τὸ ζηλεμένο, ἔρωτα γεμάτο καὶ καλοσύνη, τὸ χαρτάκι σου ὅπου μοῦ ἔβαζες ὅσα δὲν πρόφταινες νὰ μοῦ πῆς. Οἱ ροδοσκῶτεινές καὶ στερνές ἀχτίδες τῆς μέρας πού ψυχομαχοῦσε σμίγανε μὲ τὸ πρῶτο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ μαζὶ ἀποτελοῦσαν σὰν ἀπροσδιόριστη χρωματιά, πού καίνας ζουγράφος ποτές δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀποδόσῃ.

Ἄχ ! φίλε μου, φίλε, ποῦ εἰσοῦνε ; Τί ἔκανες τέτοια ὥρα, ὥρα γεμάτη ἀγιοσύνη, λύπη καὶ σιγασιά, κ' εἶναι ἄραγε δυνατό νὰ μὴν ἔνωσες τότες μέσα στὰ στήθια σου, πῶς ἐκεῖ μέσα, στὰ στήθια σου τὰ ἴδια, ζοῦσε ἡ ἀγαπημένη καὶ λαχταροῦσε, ὅπως σ' ἔνωθε κι αὐτὴ σταπρόθαθα τῆς καρδιάς της ; Τὸ ρημοκλήσι μας ἀποσιδῶτανε τότες λιγάκι σὰν ἱεῖο μὲ τὰ κυπαρίσσια τοῦ, τίς ἑλῆς καὶ τοὺς πλατάνους τοῦ, μὲ τὰ δέντρα τοῦ πού λὲς καὶ πάντοτε τὸ φρυλάγουνε.

Φέγγοντας ἔκοιπα ἕνα κλαράκι ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι, κ' ὕστερις, ἐρχάμενη πρὸς τὸ σπῆτι, σὰν πέρασα πάλε ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸν τόπο μας τὸν ἱερόνε, ὅπου τὸν ἀπακούσαμε καὶ δάφτανε, ὅπου συνηγοτηγίναμε, καὶ ὅπου λέγαμε τὴν ἀγάπη μας, ἔκοιπα δέφτερο κλαράκι ἀπὸ τὴ μεγάλη μας τὴ μυρωδάτη περφυά. Νά σου τα καὶ τὰ δυὸ τὰ κλαράκια. Καὶ τὰ δυὸ τους, σὰν τὸ συλλογιόμαί, εἰκόνα. Κωστή μου, σωστὴ ὅλης μου τῆς καμμένης ζωῆς, ἕνας πέφκος κ' ἕνα κυπαρίσσι.

Φιλῶ τὰ μάτια σου, φιλοῦ τὴν ψυχὴ σου, ὄχ ! μοναδική μου ἐσὺ ἀγάπη μου δική μου.

Δευτέρα, ἡ ὥρα πέντε τὰ πόνομα.—

Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, Κωστή, μὴ γράφῃς, μὴ μοῦ στέλνῃς τίποτα, δίχως νὰ σοῦ τὸ ζητήσω πρῶτα. Ἰδέα δὲν ἔχεις πόσο προσέχουνε, πόσο τὰ κοιτάζουνε ὅλα. Νιώθω πῶς κάτι πάλε μηχανεύονται. Τί δὲν τὸ κατάλαβα, μὰ ὕστερις ἀπὸ κείνα πού κάμανε τοὺς θαρρῶ καλοὺς νὰ κάμουνε καὶ κάθε ἄλλο. Ἐχτές ὁ θείος Δημητράκης κ' ἡ Ἐλέγκα καθήσανε μαζί στὸ σπῆτι μας ἐδῶ πολλὴ ὥρα καὶ κουβεντιάζανε, κάτι, φαίνεται, νὰ σερβίρουνε πάλε τῆς μαμᾶς. Μοιάζανε κ' οἱ δυὸ τους πολὺ χαρούμενοι, σὰ νὰ λέγανε πῶς θὰ πετύχῃ σίγουρα ἐκεῖνο πού στοχαστήκανε. Βλέπεις πῶς πρέπει καὶ μεῖς νᾶχουμε τὰ μάτια μας ἀνοιχτά. Ἡθελα σήμερα νὰ σοῦ τηλεγραφίσω καὶ δὲν τόλμησα.

Μὴ σὲ μέλη ὁμῶς, τίποτα δὲ φοβοῦμαι. Δύναμη μοῦ

δίνουνε ή αγάπη μου κι ό πόθος μου ό ίδιος. Θα τό ήθελα, γιατί νά μου πούνε, γιά νά τους άποκριθώ σάν πού πρέπει και σάν πού τάξιζοινε. Όσοσο δέ θέλω μέ κανέναν τρώτο νά τους έρθη ποτές ύποψία γιά τά γραμμάτιά μας. Άφτό είναι τό μόνο πού δέ θέλω. Τό σημερινό μου τοῦτο θά τό πάρω άδριο ή Φρόσω πού διάνεθ'ή στό θουνό, γιατί έγώ δέν πιστέβω νά τό κατορθώσω. Άς διη και τ'ονομά σου στόν πλίκω, δέν πειράζει, Κωστή μου. Άφτή δέ λέει τίποτα. Θα τής παραγγείλω μάλιστα νά μ'ην κοιτάξη τί γράφει ό πλίκος — και δέ θά κοιτάξη. Τέτοις είναι. Άχ! δέ μοιάζει μέ τους άλλους.

Άς τάφήσουμε, άς τάφήσουμε άφτιά, και τί μ'ας μέλει; Σ' αγαπώ τόσο και τόσο, φίλε μου έσύ! Θα ποθεύω σιγά σιγά νά σου τό ψιθυρίσω, νά σ' έχω και νά σ' άγκαλιάζω σάν παιδάκι μου, νά σέ φράω μέ τά φίλιά μου και μέ τά χάδια μου. Φουσκώνει στην καρδιά μου ή αγάπη μου, σάν τό θουνό. Άχ! Κωστή μου, μαρτύριο στόν κόσμο δέν είναι, σου τόχίζομαι, πού νά μ'ην τό πόφερα, μόνο και μόνο γιά νά σέ ξαναδιώ μιά στερνή φουρά, γιά νά σμίγαν τά χείλια μας, ή ανάσα μας, ή ζωή μας. Φουχτό κανείς έτοι νά πεδιάνη, δέν μπορείς νά φανταστής έσύ τέτοιο πρῶμα. Γιατί, γιατί νά μ'ή σ' άφήσω νάρθης, σάν μπορούσες; Σάν είμεστα εκεί άπάνω, είτανε βολετό άκόμη νά γίνη. Άδύνατο σήμερα — και γιά νά σου τό λέω και γιά νά σου τό ξαναλέω έγώ πώς είναι άδύνατο, έγώ πού ό φοβερός ό πόθος μέ βασανίζει, τά μάτια σου νά διώ τάγαπημένα τή φωνή σου νάκούσω, γιά νά σου τό λέω, πρέπει νά είναι αλήθεια. Έσύ μ'ή βασανίζεσαι. Είτανε τής τύχης μου έτσι νά υποφέρω. Και τή βλογώ την τύχη μου, μ' όλη της την άσπλαχνιά, τή βλογώ, άφού από σένα αγαπήθηκα και σ' αγαπήσα έσένα. Τί μέθη πού είναι, κανείς έσένα νά σ' αγαπῇ! Οί άλλοι, όλοι τους άφτοι, άπορούνε, γιατί δέν μπορούνε νά σέ γνωρίσουνε. Μονάχη έγώ στόν κόσμο, φίλε σέ καταγνώρισα, μονάχη έφτασα ίσαμε τά πιο κρύφια τίπόδα της ώρας σου τής ψυχής και τοῦ νοῦ σου τοῦ φοβεροῦ. Και γιά τί πρῶμα ποτές μπόρεσα νά ζουλέψω τους άλλους; Και ποίος μπορεί νά σ' αγαπήσε όπως σ' αγαπήσα έγώ; Και μπορώ μάλιστα νά τό πῶ; ποιά γυναίκα ποτές αγαπήθηκε από σένα όπως έσύ μ' αγαπήσες, όπως θά μ' αγαπήσης άκόμη κατόπι από τό θάνατό μου; "Οχι. "χι, δέ θά μέ ξεχάσης, αγαπημένε. Άφτή πιά τή φουρά, θέλω άπατή μου νά προσέξω, άπατή μου θά φυλάξω την καρδιά σου, γιά νά μ'ή λάξη ποτές κι άλλη καμιά μέ διώξη από τή θέση, πού είναι πιά γιά πάντα δική μου, από την καρδιά σου. Τό νιώθω, πώς τή στιγμή που ή ψυχή μου φύγη, τή στερνή μου την ώρα. ΘΑ ΘΕΛΗΣΩ μέ τόση δύναμη και μέ τόση μπόρεση, πού τό θάμα θά τελεστή και πού ή ψυχή μου θά μ'η μέσα στην ψυχή σου; Έτσι θά σμίξουμε γιά τούς αιώνες. "Οχι! Κωστή μου, λατρεία μου, τί μέθη οϊράνια πού θά είναι τότες γιά μ'ας, πού δέ σμίξαμε ζωντανοί και πού θά είμαστε πάντα μαζί, πεθαμμένοι. Μου φαίνεται πώς σήμερα σ' αγαπώ παραπάνω άπ' ό τι σ' αγαπήσα ποτέ μου.

Πώς, μά πώς σ' αγαπῶ! "Ηθελα, όχι τό γραμμα μου άφτό νά σου στείλω, μά νά σου στείλω την ψυχή μου μέσα, όλη σου τή Μύρω σου νά σου την δώσω, γιά πάντα σου νά την έχης.

Σήμερα τάπνεμα, στίς τρεις περίπου, ή Φρόσω

ή καμένη πού, άφτόν κατέθηκε από τά Δράκια, όλο μέ νοιάζεται και όλο έρχεται νά μου κάνη συντροφιά, ήρθε πάλι, ίσα ίσα την ώρα όπον έτοιμαζόμουνε νά σου γράψω, κάθησε, μάλιστα έμεινε κάμποσο. "Η κακόμοιρη! Την άφινω και μιλούσε, μιλούσε. Μά σέ δεβαιώνω πώς δέν άκουγα λέξη άπ' όσα μου έλεγε· σά νανούρισμα μου έρχότανε ή φωνή της, και μου άρέσει νά την άφίνω νά λέη και νά λέη, δίχως έγώ νά προσέχω και καλά.

(Στάλλω φύλλο τελειώνει)

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Μέ μισοκλεισμένα άκόμη βλέφαρα, βαρειά από τή γλῶσσα τοῦ ύπνου, ψάχνει νά μαντέψει μέσ από τά κατεβασμένα παρατετάσματα πού χρωματίζουνε σ' έν άπαλό μισόφωτο την άτμόσφαιρα τής ήσυχης καμαρούλας της, αν είναι πρῶτ, αν ξημέρωσε, ή μ'ή τό δειλινό μαρτυράει τοῦ βραδιού τό προμήνυμα. Κι άνασηκώνοντας άργά και νυσταγμένα τό ξανθό της κεφάλι, ρήχνει τά μάτια της πρὸς τό παράθυρο. Σκέψ, φωτάκια, χαριτωμένα σχήματα πολύχρωμα ζωγραφίζονται στό ακαθόριστο φόντο τής κουρτίνας, πού ανάληφρα κάπια πνοή άρροσσεύει. Και τεντώνοντας μέ τεμπελιά τάλαθάστρινα μπράτσα της, πού άθελα ξεσκαπάζουν κάποιες μυστικές καμπύλες, άφίνει νά κοινοστεί ένα ήδονικό χασμουρητό.

Παράζει, σέ μιά πολυθρόνα, ρηχμένη ή ρὸς άτλαξένια κολομπίνα, μέ τους μαρμαμένους μενεξέδες, άκόμη καρφωμένους στό στήθος, τό ένα μεταξωτό γοβάκι γυρισμένο άνάποδα κ' ή βελουδένια μικρή μάσκα κρεμασμένη στό πόμολο τής πόρτας, μ' ένζ άδιόρατο μειδίαμα ειρωνεύεις, τής ζωντανεύουν την τρελή χτεσινή βραδιά τής άποκριάς.

Κι όλα κείνα τά μυριόχρωμα κομφετί, πού σά βενετσιάνικο μωσαϊκό τοῦ ώραίου παλιού καιροῦ στολίζουνε τό πάτωμα, τής διηγούνται άδῶα και γελαστά γιά τό χτεσινό στρόβιλό τους και την όρμη τής τρέλας πού τά μέθησε σ' άντίκρυσμα τής όμορφιάς της. Γι αυτό πολλά άκόμη πιο τολμηρά και τσαχνίτικα κρύφτηκαν μέσ στό μυρωμένον κόρφο της και ρούφηξαν όλη τή νύχτα, χωρίς νάν τό πάρει είδηση, μιά κρύφια ήδονή.

Άλλα πάλι μεپردέρτηκαν στό πυκνά ξανθά μαλλάκια της, κ' ήπιαν και μέθησαν άπ' τό μυστικό άρωμα ένός παραμυθένιου δάσους, ως στίς αλγής τό ξύπνημα.

Σάν κάτι νά μάντεψε αὐτή τή στιγμή από τό σιγανό τους κρυφομίλημα, κατέβασε, λές, ντροπισμένη τά μακριά της βλέφαρα και χαιμογέλασε. Κι όλα κείνα τά ποικιλόχρωμα χαρτάκια πήραν ζωή και κίνηση, γίνηκαν πεταλούδες, λούλουδα, άρώματα, και ζωντάνεψαν έναν κόσμο χαράς, γλεντιού, ευτυχίας και πέρασαν από μπροστά της χίλιων ειδών μάσκες, ντόμινα πιερρότοι, κολομπίνες, γέλια, πηδήματα, τραγούδια, πειράγματα, όλα λουσμένα σέ μιά πλημμύρα από φώς, σέ όργια από χρώματα, σέ μεθήσι, σέ νιάτα, σέ ζωή.

Κι άντήχησε σταυτιά της μιά λικνιστική μουσική, πού, γιά κάμποσην ώρα, χτές βράδι, τή νανούρισε στην άγκαλιά ένός λευκού μεταξωτού πιερρότου.

Μιάτῶα προσπάθησε νά τόν μαντέψει, τόν άγνωστο λευκό χορευτή, από την πρώτη στιγμή πού την πλησίασε, ψιθυρίζοντας της πώς τή γνωρίζει από τή